

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Benelux Gerechtshof (Belgia)
w dniu 13 kwietnia 2015 r. – Montis Design BV/Goossens Meubelen BV**

(Sprawa C-169/15)

(2015/C 228/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Benelux Gerechtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Montis Design BV

Strona pozwana: Goossens Meubelen BV

Pytania prejudycjalne

1) Czy czas ochrony określony w art. 10 w związku z art. 13 ust. 1 dyrektywy 93/98/EWG⁽¹⁾ ma zastosowanie do praw autorskich, które były pierwotnie chronione ustawodawstwem krajowym z dziedziny prawa autorskiego, ale które wygasły przed dniem 1 lipca 1995 r. ze względu na niespełnienie lub niespełnienie w odpowiednim czasie wymogu formalnego, konkretnie niezłożenie lub niezłożenie w odpowiednim czasie oświadczenia o zachowaniu prawa w rozumieniu (dawnego) art. 21 akapit trzeci BTMW?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy dyrektywę 93/98/EWG należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie ustawowemu uregulowaniu krajowemu, wskutek którego wygasłe przed dniem 1 lipca 1995 r. ze względu na niespełnienie wymogu formalnego prawo autorskie do dzieła sztuki stosowanej należy uznawać za ostatecznie wygasłe?

3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

Jeśli na podstawie krajowych przepisów prawnych należy uznać, że rozpatrywane prawo autorskie zostaje lub zostało przywrócone w którejkolwiek chwili, to od której chwili to następuje?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/98/EWG z dnia 29 października 1993 r. w sprawie harmonizacji czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (Dz.U. L 290, s. 9), obecnie dyrektywa 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 372, s. 12).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 21 kwietnia 2015 r. – Daimler AG/Együd Garage Gépjárműjavító és Értékesítő Kft.**

(Sprawa C-179/15)

(2015/C 228/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Daimler AG

Strona pozwana: Együd Garage Gépjárműjavító és Értékesítő Kft.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego ma prawo występować przeciwko osobie trzeciej wskazanej w ogłoszeniu w internecie, zawierającym oznaczenie, które można pomylić z jego znakiem towarowym, dotyczące usługi tej osoby trzeciej identycznej z towarami lub usługami, dla których znak ten został zarejestrowany, przez co w powszechnym odbiorze może zostać wywołane błędne wrażenie, że przedsiębiorstwo tej osoby trzeciej łączy z właścicielem znaku oficjalne stosunki handlowe, nawet w sytuacji, gdy ogłoszenie to nie zostało zamieszczone w internecie przez wskazaną w nim osobę ani na jej rachunek, lub gdy można uzyskać dostęp do tego ogłoszenia w internecie, mimo że wskazana w nim osoba podjęła w sposób, którego można od niej racjonalnie wymagać, działania w celu jego usunięcia, jednak bez powodzenia?

⁽¹⁾ Dz.U. 1989, L 40, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 24 kwietnia 2015 r. – Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS)/Cassa
conguaglio per il settore elettrico i in.**

(Sprawa C-189/15)

(2015/C 228/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Istituto di Ricovero e Cura a Carattere Scientifico (IRCCS) – Fondazione Santa Lucia

Strona pozwana: Cassa conguaglio per il settore elettrico, Ministero dello Sviluppo economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità per l'energia elettrica e il gas

Pytania prejudycjalne

1) Czy zakresem stosowania dyrektywy 2003/96/WE⁽¹⁾ objęte są przepisy krajowe (takie jak przepisy w postępowaniu głównym), które z jednej strony przewidują definicję „przedsiębiorstw energochłonnych” zgodną z definicją zawartą w tej dyrektywie a z drugiej strony zastrzegają na rzecz takiego rodzaju przedsiębiorstw udogodnienia w zakresie ogólnych opłat z tytułu systemu energii elektrycznej (a nie udogodnienia dotyczące opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej jako takiej)?

W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

2) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności art. 11 i 17 dyrektywy 2003/96/EWG stoi na przeszkodzie przepisom ustawowym i wykonawczym (takim jak obowiązujące we włoskim porządku prawnym), które z jednej strony przewidują wprowadzenie systemu udogodnień w zakresie zużycia produktów energetycznych (energii elektrycznej) przez przedsiębiorstwa „energochłonne” w rozumieniu wspomnianego art. 17, a z drugiej strony ograniczają możliwość korzystania z takich udogodnień jedynie na rzecz przedsiębiorstw „energożernych”, które działają w sektorze wytwórczym, z wyłączeniem jej w stosunku do przedsiębiorstw działających w innych sektorach gospodarki?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51)